

“मीठे बच्चे- अब चना मुठ्ठीको पछाडि आफ्नो समय बर्बाद नगर, अब बाबाको मदतगार बनेर बाबाको नाम प्रख्यात गर।” (विशेष कुमारीहरूप्रति)

प्रश्न:- यस ज्ञान मार्गमा तिम्रो कदम अगाडि बढिरहेको छ, त्यसको निशानी के हो?

उत्तर:- जुन बच्चाहरूलाई शान्तिधाम र सुखधाम सदा याद रहन्छ। यादको समयमा बुद्धि कहीं पनि भट्किदैन, बुद्धिमा व्यर्थ विचार आउँदैन, बुद्धि एकाग्र छ, झुट्का खाँदैनन्, खुसीको पारा चढिरहेको छ भने यसबाट कदम अगाडि बढिरहेको छ भन्ने कुरा सिद्ध हुन्छ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरू यति समयसम्म यहाँ बसिरहेका छन्। दिलमा पनि आउँछ- हामी मानौं शिवालयमा बसेका छौं। शिवबाबा पनि याद आउँछ। स्वर्ग पनि याद आउँछ। यादबाट नै सुख मिल्छ। हामी शिवालयमा बसेका छौं भन्ने कुरा बुद्धिमा याद रहयो भने पनि खुसी हुन्छ। जाने त आखिरमा सबैलाई शिवालयमा नै हो। शान्तिधाममा नै कसैलाई बसिरहनु छैन। वास्तवमा शान्तिधामलाई पनि शिवालय भनिन्छ, सुखधामलाई पनि शिवालय भनिन्छ। दुवैको स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई याद पनि दुवैलाई गर्नु छ। त्यो शिवालय हो शान्तिको लागि र त्यो शिवालय हो सुखको लागि। यो हो दुःखधाम। अहिले तिमी संगममा बसेका छौ। शान्तिधाम र सुखधाम बाहेक अरु कसैको पनि याद हुनु हुँदैन। चाहें जहाँसुकै बसे पनि, धन्दा आदिमा बसेको भए पनि बुद्धिमा दुवै शिवालय याद आउनु पर्छ। दुःखधामलाई बिर्सनु छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो वेश्यालय, दुःखधाम अब खतम हुनु छ।

यहाँ बस्दा तिमी बच्चाहरूलाई झुट्का आदि पनि आउनु हुँदैन। धेरैको बुद्धि यता-त्यति अरुतर्फ जान्छ। मायाको विघ्न पर्छ। तिमी बच्चाहरूलाई बाबा घरी-घरी भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! मनमनाभव। भिन्न-भिन्न प्रकारको युक्ति पनि बताउनुहुन्छ। यहाँ बसेका छौ, बुद्धिमा यो याद गर हामी पहिला शान्तिधाम, शिवालयमा जानेछौं फेरि सुखधाममा आउँछौं। यसरी याद गर्नाले पाप काटिदै जान्छन्। जति तिमी याद गर्छौ त्यति कदम बढाउँछौ। यहाँ अरु कुनै ख्यालमा बस्नुहुँदैन। नत्र तिमी अरूलाई नोकसान पुर्याउँछौ। फायदाको सट्टा झन् नोकसान गर्छौ। पहिला तिमी जब बस्दथ्यौ भने सामुन्नेमा कसैलाई जाँच गर्नको लागि बसाइन्थ्यो- कसले झुट्का खान्छ, कसले आँखा बन्द गरेर बस्छ, त्यसैले धेरै खबरदार रहन्थे। बाबाले पनि हेर्नुहुन्थ्यो- यिनको बुद्धि कतै भट्किन्छ वा झुट्का खान्छ? यस्ता पनि धेरै आउँछन् जसले केही पनि बुझ्दैनन्। ब्राह्मणीले लिएर आउँछिन्। शिवबाबाको अगाडि बच्चाहरू धेरै राम्रो हुनु पर्छ, जसले लापरवाही नगरुन् किनकि बाबा कुनै साधारण टिचर हुनुहुन्न। बाबाले बसेर सिकाउनुहुन्छ। यहाँ धेरै सावधान भएर बस्नु पर्छ। बाबाले १५ मिनेट शान्तिमा बसाउनुहुन्छ। तिमी त घन्टा दुई घन्टा बस्छौ। सबै त महारथी छैनन्। जो कच्चा छन् उनलाई सावधान गर्नु छ। सावधान गर्नाले सजग हुन्छन्। जो यादमा रहँदैनन्, व्यर्थ सोच चलाइरहन्छन्, उनीहरूले मानौं विघ्न पाउँछन् किनकि बुद्धि यता-त्यति भट्किन्छ। महारथी, घोडसवार, पैदल सेना सबै बसेका छन्।

बाबा आज विचार सागर मन्थन गरेर आउनु भएको थियो- म्यूजियममा अथवा प्रदर्शनीमा जुन तिमी बच्चाहरू शिवालय, वेश्यालय र पुरुषोत्तम संगमयुग यी तीनवटै बताउँछौ- यो सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ। यिनीहरूलाई धेरै ठूला-ठूला बनाउनु पर्छ। सबैभन्दा राम्रो राम्रो ठूलो हल यिनीहरूको लागि हुनु पर्छ, जसले गर्दा मनुष्यहरूको बुद्धिमा तुरुन्त बसोस्। बच्चाहरूको विचार चल्नु पर्छ- यसमा हामीले कसरी सुधार ल्याउन सक्छौं। पुरुषोत्तम संगमयुग धेरै राम्रो बनाउनु पर्छ। त्यसबाट मनुष्यहरूलाई धेरै राम्रो शिक्षा मिल्छ। तपस्यामा पनि तिमी ५-६ लाई बसाउँछौ, तर होइन १०-१५ लाई तपस्यामा बसाउनु पर्छ। ठूला-ठूला चित्र बनाएर सफा अक्षरमा लेख्नु पर्छ। तिमीले यति सम्झाउँछौ तर फेरि पनि कहाँ सम्झन्छन् र। तिमी सम्झाउनको लागि मेहनत गर्छौ, पत्थरबुद्धि छन् नि। त्यसैले जति हुन सक्छ राम्रोसँग सम्झाउनु पर्छ। जो सेवामा रहन्छन् उनीहरूलाई सेवा बढाउने ख्याल गर्नु पर्छ। प्रोजेक्टर, प्रदर्शनीमा त्यति आनन्द आउँदैन जति म्यूजियममा। प्रोजेक्टरबाट त केही पनि बुझ्दैनन्। सबैभन्दा राम्रो हुन्छ म्यूजियम, बरु सानै होस्। एउटा कोठामा शिवालय, वेश्यालय र पुरुषोत्तम संगमयुगको दृश्य होस्।

सम्झाउनको लागि धेरै विशाल बुद्धि चाहिन्छ।

बेहदका पिता, बेहदका टिचर आउनु भएको छ, बच्चाहरूले एम. ए. बी.ए. पास नगरेसम्म कहाँ बसिरहनुहुन्छ र! बाबा कहाँ बसिरहनुहुन्छ र! थोरै समयमा गइहाल्नु हुन्छ। बाँकी थोरै समय छ तर पनि जागृदैनन्। जो राम्रो-राम्रा बच्चीहरू छन् उनीहरूले भन्नेछन्— यी ४-५ सय रूपैयाँको लागि व्यर्थमा हामी किन समय बर्बाद गरौं। फेरि शिवालयमा हामीले के पढ पाउँछौं! बाबा देख्नुहुन्छ— कुमारीहरू त स्वतन्त्र छन्। चाहे जतिसुकै तलब भए पनि यो त मुठ्ठीमा चना जस्तै हो, यो सबै खलास हुन्छ। केही पनि रहनेछैन। बाबा चना मुठ्ठी छुटाउन आउनु भएको छ तर छोड्दै छोड्दैनन्। त्यसमा छ चना मुठ्ठी, यसमा छ विश्वको बादशाही। त्यो त पाई पैसाको चना हो, त्यसको पछाडि कति हैरान हुन्छन्। कुमारीहरू त फ्री छन्। त्यो पढाइ त पाई पैसाको हो। त्यसलाई छोडेर यो ज्ञानलाई पढिरहेको भए दिमाग पनि खुल्ने थियो। यस्ता साना-साना बच्चीहरूले ठूला-ठूलालाई बसेर ज्ञान दिऊन्, बाबा आउनु भएको छ— शिवालय स्थापना गर्न। यो त जान्दछन्— यहाँको सबै थोक माटोमा मिल्नु छ। यो चना पनि भाग्यमा मिल्नेछैन। कसैको मुठ्ठीमा ५ चना अर्थात् ५ लाख हुन्छन्, त्यो पनि खतम हुन्छ। अहिले समय धेरै कम छ। दिन-प्रतिदिन हालत खराब हुँदै जान्छ। अचानक आपद् आउँछ। मृत्यु पनि अचानक हुन्छ, मुठ्ठीमा चना छँदै प्राण निक्किन्छ। त्यसैले मनुष्यहरूलाई यस बाँदर स्वभावबाट छुटाउनु छ। केवल म्युजियम देखेर खुसी हुनु छैन, कमाल गरेर देखाउनु छ। मनुष्यहरूलाई सुधार्नु छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई विश्वको बादशाही दिइरहनु भएको छ। बाँकी त चना पनि कसैको भाग्यमा हुनेछैन। सबै खतम हुन्छ, त्यसैले किन बाबाबाट बादशाही न लिने? कुनै मेहनतको कुरा छैन। केवल बाबालाई याद गर्नु छ र स्वदर्शन चक्र घुमाउनु छ। चनाबाट मुठ्ठी खाली गरेर हीरा-जुहारतले मुठ्ठी भरेर जानु छ। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यी चना मुठ्ठीको पछाडि आफ्नो समय किन बर्बाद गर्छौं? हो, कोही पाका छन्, बाले-बच्चाहरू धेरै छन् भने तिनीहरूलाई सम्हाल्नु पर्छ। कुमारीहरूको लागि त धेरै सहज छ, जो आए पनि तिनलाई सम्झाऊ— बाबाले हामीलाई यो बादशाही दिनुहुन्छ। त्यसैले बादशाही लिनु पर्छ नि। अहिले तिम्रो मुठ्ठी हीराले भरिदै छ। बाँकी अरु त सबै विनाश हुन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिम्रैले ६३ जन्म पाप गरेका छौ। अर्को पाप हो बाबा र देवताहरूको ग्लानि गर्नु। विकारी पनि बनेका छन् र गाली पनि गरेका छन्। बाबाको कति ग्लानि गरेका छन्। बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! समय गुमाउनु हुँदैन। यस्तो होइन, बाबा हामी याद गर्नु सक्दैनौं। यसको सट्टा भर्ने, बाबा हामी आफूलाई आत्मा याद गर्न सक्दैनौं। आफूलाई भुलिहाल्छौं। देह-अभिमानमा आउनु अर्थात् आफूलाई भुल्नु। आफूलाई आत्मा याद गर्न सक्दैनौं भने फेरि बाबालाई कसरी याद गर्न सक्छौं? धेरै उच्च लक्ष्य छ। सहज पनि धेरै छ। बाँकी हो, मायाको विघ्न त पर्छ।

मनुष्यहरूले गीता आदि त पढ्छन् तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्। हिन्दूहरूको हो नै मुख्य गीता। हरेक धर्मको आ-आफ्नो एक शास्त्र हुन्छ। जो धर्म स्थापना गर्नेवाला छन् उनीहरूलाई सतगुरु भन्न मिल्दैन। यो ठूलो भूल हो। सतगुरु त एक हुनुहुन्छ, बाँकी गुरु कहलाउनेहरू त धेरै छन्। कसैले सिकर्मीको काम सिकायो, इन्जिनियरको काम सिकायो भने ऊ पनि गुरु भैहाल्यो। हरेक सिकाउनेवाला गुरु हुन्छ, सतगुरु एक हुनुहुन्छ। अब तिम्रीलाई सतगुरु मिल्नु भएको छ। उहाँ सत्य पिता पनि हुनुहुन्छ भने सत्य टिचर पनि हुनुहुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूले बढी लापरवाही गर्नु हुँदैन। यहाँबाट राम्रोसँग ताजा भएर जान्छन्, फेरि घर गएपछि यहाँको सबै भुल्छन्। गर्भजेलमा धेरै सजाय मिल्छ। वहाँ त गर्भ महल हुन्छ। विकर्म कुनै हुँदैन जसले गर्दा सजाय खान परोस्। यहाँ तिम्री बच्चाहरू सम्झन्छौ— हामी बाबासँग सम्मुखमा पढिरहेका छौं। बाहिर आफ्नो घरमा त यस्तो भन्दैनौं। त्यहाँ सम्झनेछौं— हामीलाई भाइले पढाउँछन्। यहाँ त डाइरेक्ट बाबाको पासमा आएका छौं। बाबाले बच्चाहरूलाई राम्रोसँग सम्झाउनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु र बच्चाहरूले सम्झाउनुमा फरक हुन्छ। बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ। बच्चा-बच्चा भनेर सम्झाउनुहुन्छ। तिम्री शिवालय र वेश्यालयलाई बुझ्दछौ, बेहदको कुरा हो। यो स्पष्ट गरेर देखायौ भने मनुष्यहरूलाई केही आनन्द आउँछ। वहाँ त यसो हाँसो-ठट्टामा सम्झाउँछौ, गम्भीर भएर सम्झायौ भने राम्रोसँग बुझ्नेछन्। आफूमाथि दया गर, के यस वेश्यालयमा नै रहनु छ! बाबाको ख्याल त चल्छ नि— कसरी-कसरी सम्झाऊ। बच्चाहरूले कति मेहनत गर्छन् फेरि पनि जस्ताको तस्तै हुन्छन्। हो-हो भन्दै जान्छन्, धेरै राम्रो छ, गाउँमा सम्झाउनु पर्छ। स्वयंले बुझ्दैनन्। धनवान, पैसा भएकाले त बुझ्ने पनि छैनन्। बिल्कुलै ध्यान नै दिनेछैनन्। तिनीहरू पछि आउँछन्। तब त धेरै ढिला (टू लेट) हुन्छन्। न उनीहरूको धन काममा आउँछ न योगमा रहन सक्नेछन्। बाँकी, सुने भने प्रजामा आउँछन्। गरिबले धेरै उच्च पद पाउन सक्छन्। तिम्री

कन्याहरूको पासमा के नै छ र। कन्यालाई गरिब भनिन्छ किनकि पिताको वर्सा त बच्चालाई मिल्छ। बाँकी कन्यादान दिइन्छ, तब विकारमा जान्छिन्। भन्नेछन्- विवाह गर्यौं भने पैसा दिनेछौं। पवित्र रहने हो भने एक पैसा पनि दिनेछैनौं। मनोवृत्ति हेर कस्तो छ। तिमी कसैसँग पनि नडराऊ। खुल्लासँग सम्झाउनु पर्छ। फूर्तिलो हुनु पर्छ। तिमी त बिल्कुलै सत्य भन्छौ। यो हो संगमयुग। उसतर्फ छ चना मुठ्ठी, यसतर्फ छ हीराको मुठ्ठी। अहिले तिमी बाँदरबाट मन्दिर लायक बन्छौ। पुरुषार्थ गरेर हीरा जस्तो जन्म लिनु पर्छ नि। चेहरा पनि बहादुर सिंहनी जस्तो हुनु पर्छ। कसै-कसैको अनुहार भैंडा बाख्राको जस्तो हुन्छ, अलिकति आवाजबाट पनि डराउँछन्। त्यसैले बाबाले सबै बच्चाहरूलाई खबरदार गर्नुहुन्छ। कन्याहरूले त फँस्नु छैन। झन् बन्धनमा फँस्यौं भने फेरि विकारको लागि डन्डा खानु पर्ने छ। ज्ञानलाई राम्रोसँग धारणा गर्यौं भने विश्वको महारानी बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई विश्वको बादशाही दिनको लागि आएको छु। तर कसै-कसैको भाग्यमा छैन। बाबा हुनुहुन्छ नै गरिबनिवाज। गरिब छन् कन्याहरू। माता-पिताले विवाह गराउन सक्दैनन् भने दिइहाल्छन्। त्यसैले उनीहरूलाई नशा चढ्नु पर्छ। हामी राम्रोसँग पढेर पढ त राम्रो पाऔं। राम्रा स्टूडेन्ट जो हुन्छन्, उनीहरू पढाइमा ध्यान दिन्छन्- हामी सम्मानसाथ पास होऔं। उनीहरूलाई नै फेरि छात्रवृत्ति मिल्छ। जति पुरुषार्थ गर्नेछौ, त्यति उच्च पद पाउनेछौ, त्यो पनि २१ जन्मको लागि। यहाँ छ अल्पकालको सुख। आज केही पद मिल्यो, भोलि मृत्यु भयो, खलास। योगी र भोगीमा फरक छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- गरिबहरूमाथि बढी ध्यान देऊ। धनवानहरू मुस्किलले लिन्छन्। केवल भन्छन् धेरै राम्रो छ। यो संस्था धेरै राम्रो हो, धेरैको कल्याण गर्नेछ। आफ्नो केही पनि कल्याण गर्दैनन्। धेरै राम्रो छ भन्छन्, तर बाहिर गयो खलास। माया डन्डा उठाएर बसेको छ, जसले हौसला नै गुम गरिदिन्छ। एक थप्पडले नै अक्कल चट गरिदिन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- दुनियाँको हालत हेर, के भएको छ! बच्चाहरूले ड्रामालाई त राम्रोसँग बुझेका छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) चना मुठ्ठी छोडेर बाबाबाट विश्वको बादशाही लिनको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। कुनै कुरामा पनि डराउनु हुँदैन। निडर बनेर बन्धनबाट मुक्त हुनु छ। आफ्नो समय सच्चा कमाईमा सफल गर्नु छ।

२) यस दुःखधामलाई भुलेर शिवालय अर्थात् शान्तिधाम, सुखधामलाई याद गर्नु छ। मायाका विघ्नहरूलाई जानेर त्यसबाट सावधान रहनु छ।

वरदान:- सन्तुष्टताको तीन सर्टिफिकेट लिएर आफ्नो योगी जीवनको प्रभाव पार्ने सहजयोगी भव सन्तुष्टता योगी जीवनको विशेष लक्ष्य हो, जो सदा सन्तुष्ट रहन्छन् र सर्वलाई सन्तुष्ट गर्छन् उनीहरूको योगी जीवनको प्रभाव अरूमाथि स्वतः पर्छ। जसरी साइन्सका साधनहरूको वायुमण्डलमाथि प्रभाव पर्छ, यसरी सहजयोगी जीवनको पनि प्रभाव हुन्छ। योगी जीवनका तीनवटा सर्टिफिकेट छन्- पहिलो, स्वयम्सँग सन्तुष्ट, दोस्रो- बाबासँग सन्तुष्ट र तेस्रो- लौकिक अलौकिक परिवार सन्तुष्ट।

स्लोगन:- स्वराज्यको तिलक, विश्व कल्याणको ताज र स्थितिको तख्तमा विराजमान रहनेवाला नै राजयोगी हुन्।